

Publicerad 2022-12-25 08:33 av Gustav Stenqvist-Walter

Tänker läsa in den här muntligt när jag får lust.

Lätt tyngd

Människor är stoft.

Vi är skinn och ben.

Vi är mer än så, också.

Också, det vi mer än så, är

om än inte kännbart

samtidigt definierbart

är det inre.

Men det som urskiljande definierar oss

är det som gör oss omöjliga.

Det som människor framhärdar när

möjligheterna har upphört.

Och när universums djur står väntandes på

perrongen.

Försvinner i backspegeln.

Men vi

är kvar.

Att vilja leta sig tillbaka till det man känner.

Det ligger ju så nära.

Att det handlar om tid, är för allting väsentligt

men för människan oväsentligt.

Tanken som definierar oss

– det som gör oss omöjliga:

Att göra saker ogjort.

Att ångra.

Det är vår svaghet.

Det är vår styrka.

Är världen oändlig

kan man göra nästan allt

förutom en sak.

Att göra ogjort.

Att ångra.

Är världen oändlig

kan man göra nästan allt

förutom det

det

som definierar människan

i den oändliga värld

hon lever i.

Härifrån härstammar

också människans vilja att skjuta
upp saker.

Vi vill inte bara göra något ogjort.

Vi vill därutöver göra något
kanske något annat
till en sak bakom oss
för hellre att det försvinner i det förflutna
trots att det i verkligheten är framför ansiktet
än att vänta på det i nuet.

Vi skjuter
upp

för att vi vill se det som ligger framför oss
med ögon i nacken

– Hur vore det om det inte kommer hända
utan om det redan har hänt?

För människan kan allt redan ha hänt.

Det är därför vi ångrar och vill göra ogjort.
Eftersom det rätta beslutet redan har inträffat
någonstans.

Det är därför vi lägger något framför oss.
Eftersom framtiden lika gärna har varit dået
någonstans.

Då, i ett djupt tillstånd av vakenhet och
sinnesförvirring

greppar vi
var våra planer hör hemma.

De är ångrade. Planerna.

Planerna är vår framtid.

Vi skjuter dem fram
eftersom vi ångrar.

Blir en handling fel, kan man rätta till.
Blir en tanke fel, kan man inte göra något
i den värld man skulle kunna göra det i.
Andevärlden.

Vi ångrar våra framtidsplaner.
Vi vill göra dem ogjorda.
Eftersom vi är operfekta.
Vi är fel.
Våra planer är fel.

Facit finns bara i det vi vet.

Vi vet, då. Men inte, nu.

Och eftersom de felande länkarna
skapas framför oss

så är det är bakom oss
vi vill lägga dem.

I det ogjordas gjorda kunskapsförråd.

I den värld där människorna
– brytandes sin egen astrofysik –
är mer oändliga
än den oändliga världen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gustav Stenqvist-Walter med Poeter.se id #230071 innehar upphovsrätten